

Chương 1

Con chim sẻ có cái nơ nhỏ

– Theo cậu đi câu cá hông, Khánh ơi! – Cậu Ba dứ dứ cần câu mà cười phời phới, dụ dỗ thằng nhỏ đang nằm ườn trên giường, mắt dán vô điện thoại coi mấy cái phim hoạt hình trên Youtube.

– Dạ thôi, nắng lắm cậu ơi! – Khánh lắc đầu nguầy nguậy, quyết bám chặt cái giường.

Coi bộ không thể rủ rê cháu mình nổi, cậu Ba đành thở dài, vác cần câu đi một mình. Chắc trong bụng cậu Ba cũng đang thắc mắc:

“Sao kì quá ta? Lúc mới về đây chơi, Khánh mê câu cá lắm mà, ngày nào cũng nằng nặc đòi dẫn đi kia mà.”

Cậu Ba đâu biết cháu mình là đứa mau chán, nó thích cái gì cũng chỉ được vài bữa là thôi. Câu cá thì vui đó, nhưng cũng chỉ có nhiều đó: móc mồi, quăng câu, chờ cá cắn câu, gỡ cá bỏ vô thùng và lặp lại. Khánh thích cái gì đó vui hơn chút, khi những giờ ngồi chờ cá cắn câu khiến cậu buồn ngủ, cứ gục lên gục xuống.

Khánh cũng chán luôn ra vườn hái trái cây. Ngon thì có ngon, ăn hoài cũng ngán. Mà mùa này vườn nhà ngoại ít trái, phải đợi mấy tháng nữa mới vô vụ. Khánh cảm giác nổi chán chường như tấm lưới bị chẳng bao trùm mọi thứ, hết tấm lưới cậu Ba dùng quây bẫy gà ngoài sân sau. Giờ chỉ còn mấy chương trình giải trí trên mạng là đỡ chán hơn chút, nhưng phải coi in ít thôi, coi suốt ngày để ngoại thấy là ngoại la liên.

Khánh về quê chắc cũng được nửa tháng rồi. Ở quê mát mẻ hơn trên thành phố, nhưng cũng ít náo nhiệt hơn. Không có khu vui chơi, không cả siêu thị, chợ thì xa quá chừng xa. Cậu đã thử đi lòng vòng, xung quanh đây toàn là cây cối, xa xa chút mới có nhà hàng xóm. Hàng xóm cũng có con nít, nhưng tụi nó... ngoan quá, không lo làm bài tập hè cũng đi phụ gia đình

hết trơn. Bài tập thì Khánh làm xong hết rồi, gì chứ với học sinh giỏi như cậu, mấy chuyện này dễ ợt. Cậu thêm có bạn chơi chung thôi. Cậu nhớ mấy đứa bạn trên thành phố ghê, phải chi quê tụi bạn cũng ở gần nhà ngoại cậu thì tốt biết mấy.

Chuông điện thoại reo, báo đã hai tiếng trôi qua. Khánh lẹ lẹ tắt điện thoại, nuối tiếc để trên bàn rồi bước xuống giường, định bụng xuống bếp coi có gì ăn chơi cho đỡ buồn miệng.

Không phải Khánh ngoan hay tự giác biết xem điện thoại nhiều không tốt đâu, chỉ là mẹ cậu gọi điện cho cậu Ba, bắt cậu cài chuông báo trong điện thoại để cậu biết giờ giấc mà hạn chế lại. Với người lớn thì điện thoại không phải thứ tốt cho con nít, ấy thế mà người lớn nào cũng cầm cúi cầm điện thoại suốt ngày. À mà không phải, chắc chỉ người lớn trên thành phố thôi. Còn ở đây, ngoại với mấy cậu mợ không hay cầm điện thoại, có người gọi đến hoặc ai muốn gọi đi mới lấy ra. Thành thử nếu Khánh cứ mãi mê coi điện thoại, cậu sẽ thành người kì lạ nhất cái nhà này.

Khánh mở tủ bếp, thấy ngoại chứa cho cậu tô bò kho với mấy ổ bánh mì. Cậu thở hắt,

không mê món này lắm, bèn mở ngăn tủ kế bên kiểm hộp sữa đặc, rót ra chén chấm bánh mì không, ngon hơn. Ngòn ngọt giòn giòn, ăn cả buổi cũng không chán, chỉ hơi khát nước chút thôi.

Cầm bánh mì và chén sữa đặc trong tay, Khánh ra ngoài hè ngồi ăn cho mát. Tháo dép ra lót móng, Khánh ngồi xuống, vừa ăn vừa nhìn ngắm trời mây. Chim sẻ hình như đánh hơi được mùi đồ ăn, một con đáp xuống, ngúc ngắc đầu nhìn Khánh. Khánh bẻ một miếng bánh mì, bóp vụn ra, đứng lên rải xa chỗ ngồi mấy bước.

Thấy động, con chim sẻ hoảng hốt bay lên, đậu lại trên nhánh cây cao cao. Chỉ khi Khánh đã về chỗ, con chim sẻ mới dám đáp xuống. Một con. Hai con. Rồi từ đâu kéo đến nguyên bầy chim sẻ tụ hội rộn ràng, ríu rít đáp xuống mổ vụn bánh mì.

Khánh nhìn bầy chim sẻ ăn cũng thấy vui vui. Ở quê ngoại, chim chóc nhiều và dạn người hơn trên thành phố. Có khi do ngoại với cậu Ba hay rải lúa nên tụi nó quen hơi, chứ ở thành phố Khánh không thấy ai nuôi chim trời như vậy. Họ chỉ nuôi trong lồng, chăm sóc cẩn thận và

chỉ nuôi những con chim biết hát vui tai thôi, không ai nuôi chim sẻ cả. Bỗng dưng Khánh thắc mắc trong lòng, ở thành phố tụi chim sẻ lấy gì ăn nhỉ?

Trong lúc ngược mắt lên coi có phải trên tán cây xoài có xoài non hay không, Khánh chợt thấy con *chim sẻ* đó.

Nó quả thực kì lạ hơn những con chim sẻ khác, cậu cảm thấy vậy. Phải nói làm sao mới chính xác đây ta, dường như nó ốm hơn và có một mảng đen gần mắt, trông như cái nơ tí hon. Nó cũng nhát hơn, cậu để ý từ hôm qua tới giờ, chỉ khi nào thật nhiều chim sẻ sà xuống ăn nó mới bay xuống theo. Con chim sẻ này cũng khảnh ăn lắm, Khánh chưa từng thấy nó ăn lúa ngoại rải cho bao giờ.

Con chim sẻ có cái nơ nhỏ đáp xuống, nghiêng nghiêng đầu nhìn vụn bánh mì, rồi lại ngẩng đầu lên nhìn Khánh.

“Sao nó không ăn ta?” Khánh cau mày suy nghĩ. “Hay tại nó chê đồ ăn rớt xuống đất dơ rồi.”

Khánh bật cười trước suy nghĩ của mình, thử làm một chuyện mà cậu biết chắc sẽ thất

bại mười mươi. Cậu bẻ một miếng nhỏ bánh mì, để trong lòng bàn tay, giờ ra mời con chim sẻ tới ăn.

Trước sự ngạc nhiên của Khánh, con chim sẻ có cái nơ gần mắt chẳng thèm khách sáo, bay thẳng đến đậu trong lòng bàn tay cậu. Những cái vuốt sẻ tí xíu gại da cậu nhồn nhột. Khi nó dùng cặp mỏ nhỏ xíu như hai mảnh vỏ lúa úp lại cọ cọ, chút nữa thì cậu phá ra cười vì nhột.

Khánh thích thú nhìn con chim sẻ nhỏ nhắn, nó có vẻ thông minh hơn hẳn những con chim sẻ khác. Cậu bỗng nảy ý định muốn đưa tay vuốt ve con chim. Nhìn bộ lông nâu mượt mà như vậy, cậu đoán chạm tay vào sẽ mềm mịn lắm cho coi. Cậu tò mò muốn biết cảm giác chạm vào lông chim sẻ quá chừng. Rón rén chầm chậm, Khánh đưa tay kia lên, dần dần đưa lại gần phía con chim sẻ.

– Túc quá, hột rồi! – Khánh hô lên tiếc nuối.

Con chim sẻ nhỏ thấy động đã vụt bay lên cao. Tiếng Khánh cũng làm bầy chim đang chăm chú mổ vụn bánh mì hoảng sợ, bay lên cùng lượt. Chúng đậu rải rác trên cành xoài,

nhánh ổi và dây điện. Khánh cố căng mắt tìm xem con chim sẻ có cái nơ nhỏ đậu ở đâu. Sao mà con nào cũng giống hệt nhau.

– Tìm cái nơ nhỏ, tìm cái nơ nhỏ. – Khánh lẩm bẩm.

Kia rồi, con chim sẻ có cái nơ nâu đậu gần Khánh nhất, trên đồng củi ngoại phơi nắng. Nó nghiêng đầu nhìn Khánh, hé cái mỏ nhỏ xinh, kêu lên chiêm chiêm.

– Cảm ơn nha! – Con chim sẻ không kêu chiêm chiêm mà đã NÓI hẳn rõ ràng như thế.

Khánh cứng đờ người, không tin được vô tai mình. Đúng lúc đó, cậu Ba về, khều một cái làm Khánh muốn đứng tim.

– Rình rập cái gì mà giật mình dữ vậy con? – Cậu Ba cười với Khánh.

– Con... – Khánh lắp bắp. – Cậu Ba, cậu Ba, cậu Ba có nghe con chim sẻ nói chuyện không?

Nhướn mày lên như đang suy nghĩ một hồi, cậu Ba trả lời có làm Khánh mừng quỳnh.

– Nó nói “chờ iệp chiêm sắc chiêm” đó con! – Cậu Ba bật cười, đưa tay vò vò đầu Khánh.

Khánh lắc đầu, tính cự lại nhưng thôi. Cậu không chắc mình có nghe lầm hay không nữa. Dù sao thì một con chim sẻ biết nói chuyện cũng là một điều hoang đường quá sức tưởng tượng, dù đó có là con chim sẻ với cái nơ nhỏ và cách ăn lạ lùng đi chăng nữa.

– Mà... – Cậu Ba ngẩn ngừ nhìn Khánh, sau cùng cũng cất tiếng nói. – Mấy bữa nay con có thấy nhỏ Huyền nhà bác Năm đầu xóm không?

* * *

Trong bữa cơm chiều, cậu Ba kể lại ngoại nghe những gì đã nói với Khánh. Thì ra, nhỏ Huyền mất tích từ hôm qua tới giờ, mọi người đang đổ xô đi tìm quá trời. Hèn chi không thấy nhỏ qua rủ Khánh đi chơi nữa, cậu tưởng nhỏ bận phụ ba má hái ổi.

Ngoại nhặt hết xương cá lóc, gấp phần nạc bỏ vô chén Khánh, dặn dò:

– Con coi, hông có được đi lang thang mình ên nha hông.

Khánh ngoan ngoãn dạ, trong lòng cũng hơi sờ sợ. Cậu coi phim, thấy những tình huống như vậy chắc là bị bắt cóc rồi. Cậu Ba thì nói, không chừng Huyền giận gia đình bỏ lên nhà dì bên xóm trên chơi, hôm bữa nghe đầu nhỏ xin đi học võ mà ba nó không cho.

Đúng lúc Khánh đang lùa cơm vô miệng thì bị sặc, bởi cậu thấy cảnh tượng hết sức kì quặc. Một con chim sẻ bay vô nhà, đậu gần tô canh chua ngoại để phần cho mợ Ba bữa nay có việc về trễ. Nó ngang nhiên mổ thịt cá lóc trong tô canh, ăn ngon lành.

– Từ từ con, ăn sao mà để sặc dữ vậy? – Ngoại đưa tay vỗ vỗ lưng Khánh, còn cậu Ba thì chạy lẹ đi lấy nước cho cậu uống.

Khánh ực một hơi hết sạch ca nước, nuốt gọn cơn nghẹn vô bụng. Cậu nhìn về phía bếp, chỗ tô canh chua, định chỉ cho cậu Ba và ngoại thấy con chim sẻ đang ăn vụng. Thiệt kì cục hết sức! Con chim sẻ đã bay đi đâu mất tiêu.

Khánh dụi dụi mắt, không biết mình có nhìn lầm hay bị ảo giác gì không. Hay do lúc này cậu lén ngoại chơi *game* quá giờ quy định nên mắt bị mờ đi?

– Chuột hay gì hả con? – Thấy Khánh nhìn lom lom tô canh, ngoại đứng lên, bước tới bếp, lấy lồng bàn đập lại.

– Chắc chuột đó má, hồi nãy con cũng nghe tiếng lục cục trong buồng ngủ. Bởi vậy con kêu nuôi mèo đi mà má hồng nghe con! – Cậu Ba lắc lắc đầu, đưa tay múc canh chua vô chén. – Ăn thêm coi Khánh, ăn gì có chút xíu vậy con?

Khánh dạ dạ, cầm đũa lên ăn cơm tiếp. Bụng cậu bây giờ hết thấy đói rồi, trong đó giờ chỉ đầy những câu hỏi hoang mang. Tối nay chắc cậu nên ngủ sớm, có quá nhiều chuyện kì cục xảy ra rồi.

* * *

Khánh nhìn thành giường, thắc mắc sao có nhiều vết trầy quá. Cậu nghĩ, chắc nhà có chuột thật, nhưng sao con chuột này đi cạp thành giường chi vậy ta? Thành giường có gì ngon đâu, mà những vết trầy nhìn cũng là lạ, dài dài thành chuỗi lộn xộn. Khánh đắm chiêu suy nghĩ, có khi đây là mật thư người tí hon để lại. Cậu cười thầm mình chắc nghe truyện cổ tích nhiều quá nên nghĩ lung tung rồi.